

Jääräpäinen taiteilijasielu

Nora Fleming, 46, on elänyt sekä kansainvälisen valokuvamallin että menestyneen visuaalisen suunnittelijan elämää. Visuaalista uraansa hän jatkaa edelleen ja on opiskellut työnsä ohella myös ascension-meditaation opettajaksi. Nyt hän aloittaa Minä Olen -lehden sarjakuvataiteilijana.

TEKSTI: Jenni Arbelius

Kaksivuotiaana Nora Fleming päätti olla puhumatta. Vuoden ajan hän vain piirsi, eikä puhunut sanaakaan. Visuaalisesta kielestä tuli hänelle loppuelämäkseen pääasiallinen tunnekieli, tapa kommunikoida asioita, joissa sanat eivät riitä.

Puhumattomuuden taustalla vaikuttivat kulttuurishokki ja Noran jääräpäisyys. Hänen suomalainen äitinsä oli tavannut hänen kanadalaisen isänsä Kanadassa, jossa Noran äidin koko perhe asui muutaman vuoden. Noran isoisä oli arkkitehti, joka oli saanut monen vuoden työurakan Kanadasta voitettuaan arkkitehtikilpailun. Isoisä rakennutti Toronton kaupungintaloa ja hänen komennuksensa aikana Noran äiti ja isä tapasivat, rakastuivat ja muuttivat Suomeen.

Nora syntyi Suomessa, mutta hänen vanhempansa eivät olleet aivan varmoja siitä, missä maassa heidän tulisi asua. Vanhemmat päättivät kokeilla vielä kerran Kanadaa. Kaksivuotias Nora oli juuri oppinut puhumaan suo- >>

Nora Flemingin ensimmäinen kieli oli visuaalinen. Nykyään hän on graafinen muotoilija, sarjakuvataiteilija ja meditaatio-opettaja. Minä Olen -lehden tässä numerossa alkaa hänen sarjakuvansa Perhosen hetkinen.

KUVA: TEPPO AHOMÄKI

KUVA: KUVAAJA TUNTEMATON, KANSIOKUVAUS, MILANO

mea. Kanadaan muuton jälkeen tyttö lakkasi puhumasta kokonaan. Nora jatkoi puhumista vasta, kun perhe vuoden päästä muutti takaisin Suomeen.

– Olin todella jääräpää. Vaikka meillä puhuttiin kotona englantia, minä puhuin itsepäisesti pelkkää suomea. Annoin periksi vasta kahdeksanvuotiaana, jolloin aloin itekin puhua kotona englantia. Silti visuaalinen kieli on ensimmäinen ilmaisuni. Kaikki verbaalinen vaatii minulta edelleen enemmän vaivaa.

Nykyään Nora on graafinen muotoilija ja sarjakuvataiteilija. Taustalla ovat visuaalisen alan opinnot sekä Suomessa että Italiassa. Italiassa hän opiskeli Benettonin visuaalisen maailman luoneen maailmankuulun valokuvaajan **Oliviero Toscanin** johdolla Fabrica-opinajossa lähellä Venetsiaa. Työuransa aikana Nora on ehtinyt työskennellä yhdeksän vuotta Marimekolla. Tänä aikana hän suunnitteli muun muassa kuosit Pelakuu, Savannin kaunotar ja Hevoskastanja. Nykyään hän tekee monipuolisesti töitä freelancerina sekä itsenäisesti että pitkäaikaisen työparinsa, madridilaisen **Lola Stalenhoefin** kanssa.

Tässä numerossa alkaa hänen sarjakuvansa *Minä Olen* -lehdelle. Sen nimi on *Perhosen hetkinen*. Sarjakuva sisältää arjen henkisyyttä ja auttaa levähtämään hetkeksi kuvien ja sanojen äärelle. Sarjoksen voi vaikka leikata talteen ja kiinnittää jääkaapin oveen mietiskeltäväksi.

Kokemus tietoisuudesta

Henkisyys tuli nuoren Noran elämään ensimmäistä kertaa kahdeksantoistavuotiaana, kun hän lähti lukion toisen luokan jälkeen tätinsä luokse vaihto-oppilaaksi Kanadaan. Päivisin hän kävi taidekoulua, aamut alkoivat tädin vetämällä joogatunnilla.

Noran täti oli jo tuolloin syvästi henkinen ihminen. Hän oli joogaopettaja ja seurasi valaistunutta gurutta. Elettiin vuotta 1992, eikä Suomessa vielä puhuttu guruista, joogasta tai valaistumisesta juuri mitään.

– Täti aina sanoi, että hän opettaa minut vielä jonain päivänä meditoimaan. Olemme edelleen tekemisissä, mutta emme koskaan löytäneet meditaatio-opintoihin sopivaa yhteistä aikaa. Vaihto-oppilasvuoden aikana minuun kuitenkin istutettiin siemen. Ymmärsin ensimmäistä kertaa, että ihmisellä on tietoisuus ja sain kokemuksen hiljaisuudesta ja healingistä.

Malliaikoina Milanossa Noran tavaramerkit olivat pitkät, kiharat hiukset. Milanon toimisto oli päättänyt tehdä hänestä huippumallin, mutta Nora valitsi toisin.

Yhtenä viikonloppuna tädin guru tuli kaupunkiin. Häntä tapaamaan saapui joukoittain ihmisiä ympäri maailmaa. Tapaamisessa kaikki olivat pukeutuneet valkoiisiin. Guru alkoi tehdä joogaliikkeitä ja ihmiset saivat mennä hänen lähelleen istumaan ja meditoimaan. Täti kehotti Noraa istumaan oikein lähelle gurutta.

– Minulla käynnistyi voimakas healing, kyyneleet valuiivat silmistä. Ihmettelin, että miksi minä itken täällä. Jälkeen päin tunnistin, että hiljaisuuden kokemus ja tietoisuudentaso oli tilanteessa niin voimakas, että minulla alkoi nousta asioita pintaan. Tämä kaikki oli minulle uutta, enkä oikein ymmärtänyt, mitä kaikkea tilanteessa tapahtui.

Milanossa valokuvamallina

Vaihto-oppilasvuoden jälkeen Noran elämässä alkoi aivan uusi vaihe. Hän opiskeli graafista muotoilua Suomessa ja teki keran viikossa töitä mallitoimisto Paparazzin mallina.

Valokuvamallina hänen tavaramerkkinään oli puoleen selkään ulottuva luonnonkiharpilvi. Töitä oli niin paljon kuin Nora jaksoi tehdä ja niistä maksettiin todella hyvin. Työt veivät Milanoon, jossa Nora asui muutamia kesä. Siellä hän tapasi myös valokuvaaja **Oliviero Toscanin**, josta myöhemmin tuli hänen opettajansa.

– Mallin työssä yhteys valokuvaajan ja mallin välillä on tärkeää. Oliviero tykkäsi tyylistäni olla kuvissa. Hän pyysi minua Benettonin malliksi Pariisiin.

Yhden kuvauksen ruokatunnilla Nora käveli tutisevin jaloin Olivieron luokse ja kysyi, voisiko tämä katsoa hänen graafisen suunnittelun portfolioitaan. Oliviero suostui.

– Hän innostui töistäni valtavasti ja huusi koko studion väen katsomaan töitäni.

Oliviero kertoi, että Benettonilla on oma visuaalisen alan koulu Italiassa ja innosti Noraa hakemaan koulun. Oliviero ei päättäisi, keitä kouluun otetaan sisään, mutta hän näki Norassa vahvaa potentiaalia ja kannusti tätä hakemaan sisään.

– Benettonilla oli oma ranskalainen kuraattori nimeltä **Chantal**, joka kiersi ympäri maailmaa ja valitsi eri maista yhden tai kaksi visuaalisen alan taitajaa, jotka pääsivät kouluun. Hän etsi omanlaistaan jälkeään tekeviä suunnittelijoita, arkkitehteja ja taiteilijoita, jotta

”Vaikka en vielä osannutkaan meditoida, koin tavoittavani kameran edessä vahvan läsnäolon kokemuksen. Pystyin jakamaan kuvauksissa hiljaisuuden kokemusta, iloa, jonkinlaista rakkauttakin.”

ka eivät sopineet mihinkään olemassaolevaan muottiin. Chantalkin piti töistäni, mutta hän sanoi, että tekemäni kuvat eivät riitä, niitä pitäisi olla reilusti enemmän.

Nyt Noran jäärapäisyydelle tuli käyttöä. Hän kävi päivät EVTEK-muotoiluinstituutissa ja illat taidekoulu Maassa. Koulussa hän keräsi portfoliotaan vuoden ajan yhdessä opettajansa **Teemu Lipastin** kanssa. Uurastus palkittiin ja lopulta Nora pääsi Olivieron oppiin.

Tässä vaiheessa Milanossa oli päätetty, että Norasta tehtäisiin huippumalli.

– Milanosta soitettiin minulle joka päivä, että nyt tulet pois sieltä koulusta ja tulet takaisin Milanoon. – Sanoin että ei, ei missään nimessä. Leikkasin hiukseni viiden senttimetrin siiliksi ja lopetin mallintyöt kuin seinään.

Malliaikanaan Nora oli ollut tunnollisen ja kiltin tytön maineessa, joka meni yhdeksältä illalla nukkumaan eikä koskaan osallistunut töiden ulkopuoliseen mallimaailmaan.

– Näin ikäviäkin ihmiskohtaloita. Oli köyhiä tyttöjä Puolasta, joilla ei ollut rahaa paluulippuun. Jos töitä ei ollut, he saattoivat velkaantua mallitoimistolle. Malleja ja myös houkuteltiin vapaa-ajalla baareihin, jotta baari saisi enemmän asiakkaita sillä perusteella, että paikassa kävi kauniita mallityttöjä tanssimassa.

Vaikka mallimaailmassa oli myös tummia sävyjä, Nora koki ajanjakson pääosin kiinnostavana kokemuksena.

– Koin työn mielekkääksi. Jos olisin osannut siihen aikaan meditoida, työ olisi ollut todella mielekästä. Pääsin näkemään asioita, joihin kaikilla ei ole pääsyä. Se oli kuin shape-shifting-todellisuus. Muotoa muuttamalla pääsin kurkistamaan aivan toisenlaiseen todellisuuteen.

– Ja vaikka en vielä osannutkaan meditoida, koin tavoittavani kameran edessä vahvan läsnäolon kokemuksen. Pystyin jakamaan kuvauksissa hiljaisuuden kokemusta, iloa, jonkinlaista rakkauttakin. Tämä sama läsnäolon kokemus on sisäinen tila, johon pystyn nyt palaamaan meditaation avulla tietoisesti.

On opittava meditoimaan

24-vuotiaalle Noralle tuli täytenä yllätyksenä, että hiusten leikkaaminen vaikutti ympärillä oleviin ihmisiin niin voimakkaasti. Hänen vakio-lihakauppiansa ei enää suostunut palvelemaan häntä. Koulussa luokkakaveri lähti oksentamaan nähtyään Noran uuden hiustyylin.

– Olin nuori ja naivi. Olin todella ymmälläni siitä,

Kun Nora pääsi maailmankuulun valokuvaajan Oliviero Toscanin oppiin, hän lopetti mallintyöt kuin seinään. Kuin merkiksi siitä hän leikkautti hiuksensa lyhyiksi.

miten ulkonäköni määritteli niin paljon sitä, miten minua kohdeltiin.

Henkisyys oli alkanut jo tässä kohtaa tulla vähitellen uudelleen Noran elämään. Hän oli synnyttänyt 32-vuotiaana pojan. Synnytystä seurasivat pitkäkestoiset selkäkiput, joihin Nora alkoi etsiä helpotusta. Hän luki **Eckhart Tollea**, opiskeli pranayama-joogaa ja kävi vyöhyketerapiassa. Vyöhyketerapeutissaan Nora tunnisti saman energian, jonka hän oli kohdannut ensimmäistä kertaa tädissään vaihto-oppilasvuoden aikana. Kävi ilmi, että sekä tati että vyöhyketerapeutit olivat opiskelleet meditaatiota. Nora pani jäärapäisyys-vaihteensa päälle.

– Jankutin vuoden verran vyöhyketerapeutilleni, että hänen täytyy opettaa minua meditoimaan. Terapeutini sanoi joka kerta, että hän ei voi minua opettaa, sillä ascension-meditaatiotekniikkaa opettavat vain asiaan vihkiytyneet Ishaya-munkit. Vuoden kestäneen tivaamisen jälkeen hän kertoi, että Suomeen on vihdoinsa tulosmunkki, joka voisi opettaa minua. Olin kurssin ainoa oppilas ja opin vihdoinsa meditoimaan.

Nyt kurssista on lähes yhdeksän vuotta ja Nora on itsekkin ascension-meditaation opettaja. Hänen opettajanimenään on **Nirmala Ishaya**.

Meditaatiotekniikassa annetaan jokaiselle omalla äidinkielellään henkilökohtaiset lauseet, jotka perustuvat ylistykseen, kiittolisuuteen ja rakkauteen.

Meditaatiota harjoitetaan kaksikymmentä minuuttia kerrallaan ja kolme kertaa päivässä. Meditointi alkaa purkaa stressiä sekä kroonisia jännitystiloja, uskomuksia ja kokemuksia, jotka ovat päivittäisen rauhan kokemuksen tiellä. Ascension-tekniikassa voi meditoida myös silmät auki.

– Ajatuksia ei yritetä estää, ne kertovat stressin purkautumisesta. Mielen kelat voivat rullata kaikessa rauhassa, mutta ajatuksiin ei tarvitse samaistua. Jossakin kohtaa mieli ei enää edes ikään kuin huoli mukaan, vaan ihminen pysyy lähes jatkuvasti läsnä tässä hetkessä. Läsnäolon kokemus on kaikille luonnollinen ja universaali kokemus, mutta suurin osa ihmisistä ei koe sitä, koska he ovat koko ajan ajatuksissaan.

Nykyään Nora opettaa tekniikkaa kursseillaan Suomessa ja ulkomailla. Myös muita ideoita meditaation ideoita levittämistä löytyy.

– Olen miettinyt, että pitäisiköhän tarjota meditaatiokursseja mallimaailmaan. Siellä tämä olisi todella hyvä työkalu. Mallintyöstä on seitsemänkymmentä prosenttia odottelua, joten aikaa meditoida olisi riittämiin.

– Joskus kun katson todella huikeiden näyttelijöiden kuvia, tunnistan saman hiljaisuuden kokemuksen heidän silmissään. Sen voi välittää katseen kautta, silmät auki.

Olisi kieltämättä kiinnostavaa seurata, miten maailma muuttuisi, jos viihde- ja muotiteollisuuden valtaisi sisäisen hiljaisuuden vallankumous. Ehkä Noran täytyy panna jäärapäisyys-vaihteensa päälle ja toteuttaa ideoita. ☁